

KESÄ- MÖKKI

*Marja-Liisa
Kakkonen*

KESÄMÖKKI

Marja-Liisa Kakkonen

KESÄMÖKKI

Romaani

© 2022 Marja-Liisa Kakkonen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6298-1

LUKIJALLE

Suomalaiset suuret ikäluokat ovat vaurastuneet vuosikymmenien aikana. Osa heistä on säästänyt ja sijoittanut omaisuuttaan ja sen myötä jättää jälkeensä melko suuria perintöjä: tyypillisesti omistusasunnon, kesämökin, mahdollisesti jonkin verran osakkeita ja rahaa pankkitilille. Kuolinpesien arvot ovat vuosien myötä nousseet ja myös arvokkaimpien kuolinpesien osuus on kasvanut. Suurin osa perinnönjaoista sujuu sulassa sovussa, mutta ongelmallisissa tapauksissa riidat saattavat kestää vuosia. Riitojen taustalla voivat olla lapsuuden traumat tai perillisten ahneus.

Tämä romaani on fiktio. Tarina kertoo neljästä myöhäis-keski-ikää lähestyvistä sisaruksesta ja heidän suhteistaan, jotka ovat eskaloituneet perintöriitaan ja sen myötä 12 vuoden välirikoon. Tarina sijoittuu Etelä-Savoon, Ristiinaan, Saimaan rannalle jakamattoman pesän kuvitteelliselle kesämökille heinäkuun viikonloppuun vuonna 2018, jolloin välirikkoa yritetään korjata.

Kuvitteelliseen tarinaan on koottu aineksia monista lähteistä. Olen hyödyntänyt tarinassa niin kirjoittamisen opinnoisani oppimiani taitoja kuin vuosien varrella lukemiani perintöriita-artikkeleita, ruokaohjeita ja eri ammatteihin liittyviä asioita sekä reilusti omaa mielikuvitustani. Tarinan fiktiiviset henkilöhahmot on luotu siten, että ne olisivat mahdollisimman erilaisia toisiinsa nähden, mutta myös siten, että lukija voisi samaistua niihin mahdollisten omakohtaisten kokemustensa perusteella.

Mikkelissä 8.2.2022

Marja-Liisa Nakkonen

KIHELMÖIVÄ ODOTUS

Ristiinassa 28.7.2018 klo 8

Saimaan pinta on tyyni. Siellä täällä näkyy ainoastaan pientä pintalainetta. Vihurilainetta. Auringonsäteet heijastuvat veden pintaan. Valkoiset poutapilvet matelevat eteenpäin ja muuttavat hitaasti muotoaan. Kaksi kalalokkia lentää kauempana pienen saaren yllä. Ne kaartelevat kauniisti, kunnes laskeutuvat saaren edessä olevalle kallioluodolle. Äkkiä vaimea surina rikoo hiljaisuuden. Lähestyvän moottoriveneen ääni kuuluu paljon ennen kuin se ilmestyy saaren takaa näkyviin. Kuljettaja ohjaa venettään kauemmaksi kohti järvenselkää. Moottorin ääni vaimenee ja hiljenee kokonaan veneen kadottua näköpiiristä. Hetken päästä veneen aiheuttamat laineet lähestyvät rantaa ja iskeytyvät rantakivikolle. Pian ne loivenevat ja veden pinta on taas tyyni.

Tänään se tapahtuu. Jännitys kutkuttaa samalla, kun pakahduttava onnen tunne täyttää Hannan mielen. Hän ei voi vieläkään täysin uskoa, että kaikki sisarukset tulevat tänne pitkän tauon jälkeen. Tuntuu epätodelliselta – mutta samalla niin

oikealta. He ovat menettäneet liian monta vuotta vanhojen erimielisyyksien vuoksi, mutta tänään se korjataan.

Hanna kääntää katseensa järveltä pihapiiriin päin, ja ilo pulppuaa hänen sydämistään. Kaikki näyttää samalta kuin ennenkin. Tai ei aivan. Lämmin kihelmöinti voimistuu hänen rintakehässään, kun hän katsoo ympärilleen. Kelottunut, harmaa hirsimökki loivan rinteen päällä näyttää ikäiseltään, mutta sen ylväs ulkonäkö sykehdyttää edelleen. Kuinka monet kerrat he ovatkaan viettäneet mökin tuvassa iltoja yhdessä! Kauempana rannasta sijaitsevat, myöhemmin rakennetut hirsiaitat näyttävät siltä kuin ne olisivat olleet koko ajan käytössä. Kukaan ei kuitenkaan ole käynyt täällä ainakaan kymmeneen vuoteen.

Hanna katselee hetken koko pihapiiriä ennen kuin hänen katseensa palaa takaisin saunamökin eteen ja tasavälein kasvaaviin pitkiin pihlajantaimiin. Voisi luulla jonkun istuttaneen ne siihen järjestykseen. Vähän kauempana saunamökistä, varastorakennuksen sivulla, kasvaa useamman marjakuusen muodostama tiheä, pensasmainen rykelmä. Rehottavat niin villeinä, että niiden sekaan ei edes näe kunnolla. Ennen niiden oksat saatiin pysymään ojennuksessa säännöllisin väliajoin tehdyillä leikkauksilla.

Aivan saunamökin edessä, tuuhean lehtimaton seassa, kasvaa varttaan ylöspäin kurkottavia valkoapilan kukkia. Apiloiden tummanvihreät lehdet näyttävät symmetrisiltä. Hannan mieleen välähtää kuva, kuinka hän aikoinaan etsi Astan kanssa kolmiapiloiden joukosta nelilehtisiä apiloita. Ja kun sellainen löytyi, se piti ottaa ja kuivattaa jonkin kirjan välissä. Nelilehtisen apilan säilyttäminen tiesi onnea. Astasta se oli jännittävää ja hauskaa. Lapsille riittävät onnellisuuteen niin pienet ilot. Olisiko Asta ollut tuolloin neljä-viisivuotias?

Hanna ottaa pienestä kylmälaukusta muovisen mehupullon ja hörppää siitä monta pitkää kulausta. Viilentää oloa ihanasti. Aki oli muistuttanut, että hellesäähän liittyy nestevajauksen

vaara, ja pakannut hänelle riittävästi juomaa kylmälaukkuun mukaan. Hanna hymähtää mielessään ajatellessaan Akiä. Voisiko hän rakastaa puolisoaan enempää? Aki on tukenut häntä alusta alkaen. Hannan etu on mennyt hänen etunsa edelle. Hanna ei ole aiemmin tuntenut ketään kohtaan näin voimakkaita tunteita. Aki on Hannan unelmien täyttymys, josta hän ei osannut edes unelmoida. Akin seurassa on yksinkertaisesti niin hyvä olla.

Hanna pohtii tulevaa tapaamistaan naapuritilan Selmaemännän kanssa. Onneksi Hanna muisti Selman ja tämä suostui tulemaan Hannan avuksi tapaamista valmistelevaan. Kahdestaan siivoukset ja lounaan valmistelut sujuvat joutuisammin.

Muistaakohan Selma hänet vielä? Siitä on pitkä aika, kun he ovat viimeksi tavanneet. Miten häneen pitäisi suhtautua? Selma ei tainnut koskaan pitää hänestä tai Tommista yhtä paljon kuin vanhemmista sisaruksista Armista tai Timosta. Toisaalta ei hänellä ole ollutkaan mitään tekemistä Selman kanssa, toisin kuin Timolla, jonka kanssa naapureilla oli sijoitusjuttuja varsinkin 90-luvun alkupuolella. Hanna hymähtää ajatellessaan Timoa. Siinä on toinen vaikeasti lähestyttävä ihminen, vaikka onkin suulas. Timo on toiminut kiinteistönvälittäjänä lähes koko ikänsä, mutta hän ostaa ja myy siinä sivussa myös autoja ja muita moottoriajoneuvoja. Armi sanoi aikoinaan, että Timo pysyy myymään mitä vain ja kenelle hyvänsä. Hän on perso helpon rahalle. Onkohan Timo muuttunut sen suhteen yhtään?

Enää vajaa neljä tuntia aikaa siivota kaikki paikat ja tehdä lounas koko porukalle.

Hanna kävelee rantaan osin rapistuneen muuratun grillipaikan luokse. Se toimi vuosien ajan sekä grillinä että tarvittaessa nuotion pohjana. Hän kyykistyy grillin äärelle ja huomaa, että tulipesässä lojuu paksun tuhkakasan päällä muutama puoliksi palanut, hiiltynyt puukalikka. Hän säpsähtää. Miten grillissä voi olla hiiltyneitä puita vieläkin jäljellä? Onko täällä käynyt joku

tänä aikana, vai onko nuotio heidän viimeiseltä käynniltään? Silloin nuotion puut olisivat kesältä 2006.

Hanna istahtaa grillin vieressä olevalle kuivalle kannolle ja katsoo uudelleen vanhaa nuotiopaikkaa. Tuhkakerros on niin paksu, että sen alla voisi olla umpimähkä. Hän tuijottaa tuhkan päällä olevia ohuita, puoliksi palaneita puita ja saa ne syttymään mielessään. Hän näkee sielunsa silmillä nuotion pohjalla punaisina hehkuvia hiiliä, mutta päällimmäisenä tulella loimuavat kuivat koivuklapit. Liekit tarttuvat ahnaasti puukalikoiden vaaleisiin kylkiin ja niiden seassa palaviin kuiviin kuusenoksiin. Liehuvien tulenliekkien keskeltä nousee käpristyneestä tuohenpalasta savua, ja nuotion tuli alkaa ritistä. Hän pystyy jopa haistamaan mielessään palavan puun tuoksun.

Hanna katsoo kauempana mökin sivustalla kasvavia omenapuita. Selma-emäntä toi kaikille perheenjäsenille metrikkiä taimet omalta maatilaltaan joskus 80-luvun alussa. Ne istutettiin juhlin menoin, ja kukin varjeli omaa puutaan vuosikausia. Ensimmäiset yksittäiset omenat saatiin jo kahden vuoden päästä, ja joka vuosi omenasadon määrä kasvoi. Lopulta puita alettiin nimittää omenatarhaksi. Niin kauniita ja satoisia puut olivat. Happamanmakeita omenia. Vieläkin makunystyrät tuovat makean ja kirpakan maun suuhun. Nyt omenatarha on rännistynyt, vaikka harmaarunkoiset puut jaksavatkin sinnitellä ja tuottaa edelleen omenia. Kahteen puuhun näyttää tulevan erityisen paljon omenia tänä vuonna, ja yksi oksa notkuu maahan asti punaposkisten omenanraakileiden painosta. Hyvä, jos oksa kestää omenien kypsymiseen saakka.

Kännykän pirinä keskeyttää Hannan ajatukset. Akin nimi näkyy ruudulla. Hanna hymyilee, ja lämpö täyttää hänen sisimpänsä. Kunpa Aki olisi jo täällä hänen kanssaan.

”Moi!”

”Moi! Pitkö minun ottaa liinavaatteita mukaan?”

”Kyllä piti, ja pakkasin kaiken valmiiksi. Ne ovat sinisessä kassissa vierashuoneen sohvalla.”

”Ok. Onko mitään uutta ilmennyt?”

”Joo. Otatko lääkekaapista minun Venlafaxin-lääkkeeni? Ne loppuivat jo alkuvuodesta, ja kävin hakemassa uuden paketin apteekista eilen. En vain huomannut laittaa sitä mukaan lääkelaukkuuni.”

”Joo, minä tuon.”

Aki varmistelee vielä ruokaostoksiin liittyviä asioita ennen kuin lopettaa puhelun.

Hanna nousee ylös, heittää repun olalleen ja lähtee kävelemään harmaata hirsirakennusta kohti. Matkan puolivälissä hän hätäkähtää. Hän ei ole varma, mitä havaitsi, mutta jokin liikkui loivassa maastossa. Hän pysähtyy paikoilleen ja silmäilee ympäristöä. Sekunnit kuluvat. Nyt maassa liikahti jokin. Polun vieressä olevan kiven kolosta luikertelee käärme. Musta-harmaa kyy. Hanna seisoo jähmettyneenä paikallaan käärmeen kiemurrellessa häntä kohti. Lähes liukuen. Selän sahalaitakuviio näyttää elävän kyyn liikkeiden mukana. Myös nahan suomut myötäilevät käärmeen etenemistä. Käärme pysähtyy hetkeksi. Sitten se kiertyy kerälle ja muuttaa suuntaansa hänestä poispäin. Kuluu muutama sekunti, ja se livahtaa toisen kiven alle. Tilanne on ohi.

Kyy poistui näkyvistä, mutta Hannan selkäpiitä karmii edelleen. Vaikka käärme ei ollut iso, se näytti vaaralliselta. Sahalaitakuviot kyyn selässä ovat Hannan alitajuntaan iskostunut symboli. Myrkyllinen ja vaarallinen. Kyyn puremaan voi kuolla, äiti kertoi, kun Hanna oli pieni. Hän ei vielääkään tiedä, oliko se pelottelua vai liioittelua, mutta häneen se tehoi.

Vaikka Hannan syke on noussut, hän jatkaa rauhallisin askelin eteenpäin päämökille. Hän ottaa avaimen taskustaan ja kiertää sitä ruostuneessa lukkopesässä. Se ritisee mutta ei avaudu. Hän kääntää avainta uudelleen ja voimakkaammin.

Vasta kolmannella yrityksellä lukko avautuu. Hanna pidättää hengitystään. Hän kääntää ovenkahvan alaspäin, ja ovi aukeaa saranat kitisten.

Valtava pölypilvi tupsahtaa ilmavirran mukana ulos, ja tunkkainen ilma tunkeutuu Hannan sieraimiin. Hän katsoo ovi-aukosta sisään. Kestää jonkin aikaa ennen kuin hänen silmänsä tottuvat hämärään auringonpaisteen jäljiltä. Hanna astuu mökkiin sisään, ja pölyinen puulattia narahtaa askeleiden alla. Pöly kihelmöi kurkussa, ja hän alkaa yskiä. Kun yskänpuuska rauhoittuu, hän antaa katseensa kiertää tuvassa. Lämpimät muistot vyöryvät hänen mieleensä. Tutut huonekalut seisovat pölyisinä paikoillaan. Kaikesta näkee, että kukaan ei ole käynyt mökin sisällä vuosikausiin.

Hanna askeltaa tuvan läpi makuuhuoneen puolelle tunnistellen jalkapohjillaan pölyistä puulattiaa. Makuuhuoneen ikkunan alla seisoo ajan saatossa patinoitunut, puinen lipasto. Uteliaisuuttaan Hanna vetää laatikoita yksitellen auki. Ylälaatikossa on vanhoja aikakauslehtiä ja kellastunut muistilehtiö. Laatikon pohjalla alimmaisena on vanha mökkikirja. Vieraskirja, johon kirjoitettiin epäsäännöllisin väliajoin, mitä kaikkea mökillä tehtiin ja ketkä kaikki täällä olivat. Hanna selailee vieraskirjaa ja silmäilee siihen kirjoitettuja tekstejä. Voi noita onnellisia aikoja! Vieraskirjan välistä luiskahtaa taitettuja papereita, lehtileikkeitä ja kirjekuori. Hän nostaa ne ja laittaa takaisin vieraskirjan väliin. Hetken mielijohteesta hän sujauttaa vieraskirjan reppuunsa. Sitä voi olla hauska lukea yhdessä illalla nuotion äärellä.

Hanna kävelee takaisin tuvan läpi ovea kohti mutta pysähtyy ruskean kaapin kohdalla. Kaapin päälle on jäänyt puinen valokuvakehys. Hän ottaa sen käteensä ja pyyhkii siitä kämmensyrjällään enimmäkseen pölyt pois. Hymy nousee hänen huulilleen. Harvinaisen lämmin vappu vuonna 2006, ja koko porukka vielä koossa. Taitaa olla viimeinen yhteiskuva heistä. Kuvan etuosassa on Tommi leveä virnistys naamallaan. Hanna pyyhkäisee

loputkin pölyt kuvan päältä pois. Tommin vieressä poseeraa hän itse Akin ja Astan kanssa. Hieman taaempana ovat Armi ja Jyrki sekä Timo. Tommin poika Jari seisoo Timon vieressä. Miten he voivatkin näyttää noin samanlaisilta? Ja isäkin oli vielä täällä mukana.

Turha stressata siivoamisella tänään, koska mökkiä ei ehdi siivota edes pintapuolisesti. Parempi laittaa mökki takaisin lukkoon ja käyttää ainoastaan aittoja ja saunamökkiä. Niidenkin siivous tässä ajassa tarkoittaa lähinnä lattioiden lakaisemista ja huonekalujen pölyjen pyyhkimistä. Pidetään kunnon siivoustalokoot jossain vaiheessa, kunhan saadaan sovinto aikaiseksi.

Hanna laittaa valokuvan takaisin paikalleen ja lähtee mökistä ulos. Terassilla hän kopsuttelee enimmäkseen vaatteisiinsa tarttuneet pölyt pois ennen kuin jatkaa matkaa. Hän kävelee kohti saunamökkiä, mutta kellarin kohdalla hän pysähtyy ja tuijottaa Abloy-lukolla suljettua ovea. Lämpimästä säästä huolimatta kylmä hiki kihoo hänen otsalleen. Hän kuvittelee mielessään avaavansa kellarin oven ja astuvansa portaat alas viileälle betonilattialle. Puistattaa, ja iho menee kananlihalle. Jännitys alkaa muuttua peloksi, joten hän jatkaa matkaansa ripeästi ja kävelee saunamökille. Sen avara, valoisa terassi sopii hyvin naapurin emännän odottelupaikaksi. Hanna laittaa repun seinän puoleiselle pitkälle penkille ja istuu lepäämään terassin portaiden alimmalle askelmalle. Hän sulkee silmänsä ja antaa aamuauringon säteiden hyvällä ihoaan.

Aurinko lämmittää kasvoja ja paljaita käsivarsia. Iho on alkanut punoittaa. Kainalot ovat hionneet kuumuudessa, ja kaulalle on noussut pieniä hikipisaroita. Raikas satunnainen tuulenväre vilvoittaa poskien ihoa.

Vanha naishenkilö kävelee hitaasti saunamökkiä kohti ja pysähtyy muutaman metrin päähän.

”Hyvvee päevee!”

Hanna hätkähtää naisen karheen matalaa ääntä. Se kuulostaa lähes vihaiselta. Hanna vetäytyy vaistomaisesti portaalla taaksepäin.

”Päivää”, Hanna vastaa ja tarkkailee naista. Reilusti yli 70-vuotias mutta kävelee selkä suorassa. Violetti kesämekko yllä, ja jalassa tukevapohjaiset, hieman linttaan painuneet, ruskeat nahkakengät. Beige pellavahuivi on kietaistu harmaiden hiusten suojaksi. Ulkoiselta olemukseltaan näyttää samalta vanhalta emännältä kuin ennenkin.

”Sovittiin tännä yheksältä”, nainen jatkaa ja katsoo Hannaa kysyvästi. Nainen kävelee Hannan luokse terassille.

Hanna ryhdistäytyy ja nousee tervehtimään naista. Hän päättää tehdä kaikkensa, että he tulisivat toimeen. Hanna ojentaa kätensä ja hymyilee.

”Tervetuloa! Hienoa, että Selma pääsi tulemaan. Minä olen siis Hanna.”

Hanna ei tiedä, pitäisikö hänen teititellä vai sinutella naista. Samalla hän katsoo tätä tarkemmin. Kasvot ovat uurteiset, ja leuka työntyy vahvasti ulospäin. Vinot silmät näyttävät eleettömiltä, mutta katse on synkkä. Synkempi kuin hän muistaa nähneensä kenelläkään aiemmin.

”Kyllähä miä tuolta tilalta jouvan. Mitäpä miulla eläkkeellä ennää nii tähellistä ois, etten joutais. Kyösti ei vua jaksanu lähteä mukkaa, ku sen reuma on tuas pahana. Mutta miä toin vähä tuliaisia. Jospa myö näillä alotettais”, Selma jatkaa hersyvää puhettaan ja nostaa samalla haalistuneen mustan kangaskassin saunaterassin pöydälle.

”Eihän Selman olisi tarvinnut kahvia tuoda”, Hanna sanoo, kun huomaa tämän nostavan kassistaan punavalkoisen termospullon pöydälle. Samalla hän tajuaa, että itse ei voisi tarjota mitään, koska kaikki ruokatavarat ovat vielä pakattuina kylmälaukuissa. Eikä siellä edes olisi tarvikkeita kahvinkeittoon, koska

Aki tuo ne tullessaan. Hämillään Hanna esittää kiitokset ja siirtyy terassin pöydän ääreen Selmaa vastapäätä.

Selma laittaa tuomansa kukkakuvioiset posliinikupit ja lautaset pöydälle ja pullapussin keskelle pöytää. Hän kaataa termospullosta kuumaa juomaa kahteen kuppiin. Termospullon korkki on käännetty ainoastaan puoliksi auki; kuuma juoma liuu hitaasti kuppeihin. Ei se olekaan kahvia. Voimakas yrttiteen tuoksu täyttää ilman, ja Hannan mieleen tulevat imelänhajuiset suitsukkeet Hua Hinin yömarkkinoilta.

”Hanna-rouva ottaa tietä ja pulloa. Ite leivoin uamulla.”

”Kiitos!” Hanna ottaa ison hörpyn höyryävän kuumaa juomaa suuhunsa mutta täräyttää kuppinsa välittömästi takaisin lautaselle. Posliini kilahtaa posliinia vasten. Hän harmittelee hiljaa mielessään kuumaa juomaa ja kokeilee kielellään kitalakeaan. Tietenkin se kärähti.

Kumpikaan heistä ei sano mitään, vaan he tarkkailevat toistensa toimintaa. Ikään kuin ottaisivat mittaa toisistaan eivätkä olisi vielä päättäneet, mitä ajatella toisesta. Selman olemuksessa on jotain selkäpiitä karmivaa.

Hanna ottaa pullan käteensä ja haukkaa pienen palan. Se on tuoretta mutta tinttistä. Lähes sitkeää. Mieleen tulevat Astan ensimmäiset itseleipomat pullat.

Hanna siemaisee uudelleen makealta ja karvaalta maistuvaa teetä. Nyt se on sopivasti jäähtynyt. Myös Selma juo teetä omasta kupistaan ja seuraa samalla Hannan jokaista liikettä.

”Mites siellä kaapunnissa ootte pärjänny? Sitä miä vua ku ei oo soittoa tätä enne kuulunu.” Selma kääntyy Hannaan päin ja katsoo suoraan silmiin. Katse on viileä, ja Hanna kokee sen läpitunkevana tuijotuksena mutta yrittää olla välittämättä siitä. Hanna harkitsee sanansa tarkkaan ennen kuin vastaa.

”Hyvin me siellä, vaikka onhan meillä kaikilla omat kiireemme. Ei olla ehditty tavata kovinkaan usein, kun vanhimmat

meistä eivät asu enää Mikkeliissä. Jos Selma siis muita sisaruksia tarkoittaa?”

”Niitähä miä”, Selma vastaa ja hörppää viimeisen tipan kuppinsa pohjalta.

”Timo jäi eläkkeelle pari vuotta sitten ja Armi jää tänä vuonna”, Hanna töksäyttää hätäpäissään ja toivoo samalla mielessään, että heidän molempien eläköitymisikä todellakin olisi 63 vuotta. Se tuli vain jostain mieleen.

”Vai niin.”

”Tommi ja minä olemme vielä työelämässä. Tommin nuorempi lapsi kirjoitti ylioppilaaksi viime keväänä.” Sen Hanna uskalsi kertoa, koska oli huomannut Jarin nimen Länsi-Savossa. Ainakin viime keväänä Tommi asui vielä Mikkeliissä tai jossain päin Etelä-Savoa.

”Vai niin. Ja terveenä ootte olleet?”

”Kyllä, kyllä! Mitä nyt pientä flunssaa silloin tällöin”, Hanna sanoo, vaikka ei itse pode flunssaa juuri koskaan.

”Vai niin.”

Vai niin ja vai niin. Eikö hän muuta osaa sanoa? Selman katse on edelleen tuijottava ja ilme vakava. Hänen suupielensä näyttävät kääntyneen kokonaan alaspäin. Hanna ei tiedä, mihin katseensa kohdistaisi.

Lämpötila on noussut ja aurinko paistaa jo suoraan ison terrassin laidalle, joten Hanna päättää siirtyä pöydän toiselle puolelle varjoon. Siirtyessään Selman ohi hän tuntee jalkapohjassaan sandaalin läpi kohouman. Kuuluu rikkoonutuvan lasin rissahdus. Hän säikähtää ja vetäisee jalkansa pois. iPhone'n lasi on pirstaleina, ja kännykän kuori makaa vääntyneenä terrassin lattialla. Hannan sisällä kuohahtaa pettymys, eikä itkukaan ole kaukana.

”Ei ole totta”, hän huudahtaa ja kumartuu kohti särkynyttä kännykkää, jonka hän osti toukokuussa. Kalliskin oli. Harmittaa tosi paljon.

”Tänään se tapahtuu. Jännitys kutkuttaa samalla, kun pakahduttava onnen tunne täyttää Hannan mielen. Hän ei voi vielääkään täysin uskoa, että kaikki sisarukset tulevat tänne pitkän tauon jälkeen. Tuntuu epätodelliselta – mutta samalla niin oikealta. He ovat menettäneet liian monta vuotta vanhojen erimielisyyksien vuoksi, mutta tänään se korjataan.”

Tarina sijoittuu Etelä-Savoon, Ristiinaan, Saimaan rannalle jakamattoman pesän kuvitteelliselle kesämökille luonnon keskelle heinäkuun helteiseen viikonloppuun vuonna 2018. Neljän myöhäiskeski-ikää lähestyvän sisaruksen suhteet ovat eskaloituneet perintöriitaan ja sen myötä 12 vuoden välirikkoon. Sitä ennen sisarusten suhteiden kehittymiseen vuosikymmenten saatossa ovat vaikuttaneet monet merkitykselliset tapahtumat, jotka etenevät takaumaluissa.

Sisaruksista nuorin, Hanna, järjestää hyvin suunnitellun tapaamisen, jossa välirikko yritetään korjata. Sisarukset saapuvat paikalle tavoitteenaan pesänjako, mutta vähitellen tapahtumat saavat dramaattisia käännteitä. Sisarusten uudelleen orastavat suhteet joutuvat koetukselle jo alkuvaiheessa, kun alkaa paljastua menneisyyden kipeitä muistoja ja perheen vaiettuja salaisuuksia. Tapauksella on hintansa, eikä lopputulos ole kenenkään odotusten mukainen.

BoD

